

Arrest

nr. 212 288 van 13 november 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2018 wordt de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 29 juni 2018 ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2017 werd ingediend door:

*E. J. M.
nationaliteit: Marokko
geboren te Ijarmouas op (...)1948
adres: (...) Borgerhout*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2003 te verblijven. Op 03.03.2006 diende betrokkene een aanvraag 9bis in, op 08.05.2006 werd hem een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Op 19.03.2010 diende betrokkene een aanvraag 9ter in, deze werd onvankelijk verklaard op 04.04.2011 en betrokkene werd in het bezit gesteld van een (A.I.) Attest van Immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde, op 06.09.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard, het AI werd ingetrokken en aan betrokkene werd een bevel het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 899.80 van 02.10.2000). Bovendien werd hem een eerste bevel het grondgebied te verlaten betekend op 08.05.2006. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat de medische problematiek tot op heden nog steeds bestaat, ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werden er geen recente medische attesten voorgelegd die deze bewering staven.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie meer zou hebben met haar land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maan enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont onvoldoende aan het zijn/haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene verklaard dat hij Iman is in de moskee gelegen in de Kattenberg 100 2140 Borgerhout, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom een tijdelijke terugkeer een weerslag zou hebben op het feit dat hij Imans is.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij blijf zouden geven van integratie, hij in het verleden Nederlandse les heeft gevolgd, in de Marokaanse gemeenschap bijzonder geliefd is omwille van zijn grote verdraagzaamheid) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de artikelen 6 en 8 van "het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (hierna: het ministerieel besluit van 19 maart 2009).

Om het middel toe te lichten, betoogt verzoeker als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook schending van de artikelen 6 en 8 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [! waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]"

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1 ° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die- instanties;

2 ° elementen die inde loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend : waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het ; Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

De artikelen 6 en 8 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 bepalen:

Art. 6.§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 :

artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; [' artikel 7, tweede tot vijfde lid]'; - artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [- artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en §3;] ' artikel 11, §.1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; [^artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;] ' : artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [' artikel 27; artikel 28] ; artikel 29, tweede lid; artikel 41 ter; [- artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin;] artikel 42bis, § 1, eerste zin; [L artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid;]1 [- artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid;]- artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; [de artikelen 47/1 tot 47/3;] [I...]; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [~ artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]1; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; [...] artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2Jl; artikel 53bis; [artikel 54, § 1, eerste lid; f artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; p artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;] [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;] artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; f' artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4y 20];i; artikel 74/6, §§ 1, 1 bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7;i-p artikel 74/11, § 1, tweede lid].

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.

[§3 ...]

Art. 8. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 7, eerste lid; artikel 8bis, § 2, eerste lid; [artikel 10, §2, zesde lid;] [artikel 10ter, § 2, tweede lid, tweede zin, en derde lid, en § 2bis] [en § 2ter, tweede lid;]1 artikel 11, §2, alinéa 3; [artikel 12bis, § 2, vierde lid, tweede zin, en vijfde lid, § 3, vierde lid, [§ 3bis, tweede lid] en § 6, tweede lid;]1; artikel 13, § 6, tweede lid; artikel 14, eerste lid; artikel 15, tweede lid; artikel 17, § 2, vierde lid; artikel 30bis, §§ 3 en 6; artikel 39/69, § 3; artikel 39/79, § 2, eerste lid; artikel 41, vierde lid; artikel 41bis, tweede lid; [I artikel 42, § 1, tweede lid, tweede zin, en § 4, tweede lid;]1 artikel 42bis, § 1, tweede zin; artikel 42ter, § 3; artikel 42quater, § 5; artikel 42quinquies, § 5 en § 6, derde lid; artikel 42octies, § 2, eerste lid; artikel 43, tweede en derde lid; artikel 51/3, §3; artikel 51/4, § 2, derde lid; artikel 51/5, §3, eerste lid;

[artikel 51/8, eerste en tweede lid]- artikel 51/10, eerste en derde lid; p artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid]1 artikel 57/8, tweede lid; artikel 57/31, tweede lid; artikel 57/35, § 1, tweede lid; artikel 57/36, § 2, drie en vierde lid; artikel 58; artikel 61, § 1, tweede tot vierde lid; artikel 61/7, § 3, tweede lid, en § 5; artikel 61/11; artikel 61/12, zesde lid [; artikel 61/15; artikel 61/16; artikel 61/18; artikel 61/19; artikel 61/20, tweede lid; artikel 61/21; artikel 61/24] ; [J artikel 61/29, § 4, tweede lid; artikel 61/30, § 3;] [artikel 74/8, § 1,tweede lid; artikel 74/12, § 6; artikel 74/14; artikel 74/15, § 1; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1 en § 2, eerste lid tot derde lid].

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient de aanvraag te worden onderzocht en de beslissing te worden genomen door de Minister of zijn gemachtigde.

Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt door art. 6, §1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 delegatie van bevoegdheid verleend aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A 1-klasse behoren.

Artikel 6, §2 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 bepaalt dat deze delegatie van bevoegdheid ook kan worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste* een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval dient deze overdracht te gebeuren door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken aan wie de delegatie van bevoegdheid wordt overgedragen met naam en toenaam aanduidt, (art. 6, §2, tweede lid M.B. 18 maart 2009)

Als gemachtigde van de Staatssecretaris in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienen aldus te worden beschouwd, hetzij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, hetzij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent en ten aanzien van wie de overdracht van delegatie blijkt uit een schrijven zoals bedoeld in art. 6, §2 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009.

In casu werd de bestreden beslissing genomen en ondertekend door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken met de functie van administratief assistent, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Luidens artikel 6, §2 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 is een administratief assistent van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel bevoegd tot het nemen van een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indien er een uitdrukkelijke overdracht van deze delegatie van bevoegdheid is gebeurd en deze blijkt uit een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie — 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken aan wie de delegatie van bevoegdheid wordt overgedragen met naam en toenaam aanduidt, (art. 6, §2, tweede lid M.B. 18 maart 2009)

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt echter dat er een dergelijke overdracht van delegatie van bevoegdheid aan de persoon die de beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker nam en ondertekende heeft plaats gevonden.

Verzoeker heeft evenmin kennis van een schrijven zoals bedoeld in art. 6, §2, tweede lid van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009.

Een administratief assistent bij de Dienst Vreemdelingenzaken is louter uit hoofde van zijn functie niet te beschouwen als gemachtigde van de Staatssecretaris voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet bevoegd beslissingen m.b.t. dergelijke aanvragen om machtiging tot verblijf te nemen. (art. 8 Ministerieel Besluit van 18 maart 2009)

Derhalve dient te worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissing werd genomen door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Verzoeker toont dan ook de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook van de artikelen 6 en 8 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2 Verzoeker betoogt onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 6 en 8 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 dat de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden genomen door de minister of zijn gemachtigde.

In casu, zo betoogt hij verder, werd de bestreden beslissing genomen en ondertekend door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken met de functie van administratief assistent, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld. Als gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dienen aldus te worden beschouwd, hetzij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, hetzij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent en ten aanzien van wie de overdracht van delegatie blijkt uit een schrijven zoals bedoeld in artikel 6, § 2 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 waarmee de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken aan wie de delegatie van bevoegdheid wordt overgedragen met naam en toenaam worden aangeduid (artikel 6, § 2, tweede lid van het ministerieel besluit van 18 maart 2009). Verzoeker besluit dat uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat er een dergelijke overdracht van delegatie van bevoegdheid aan de persoon die de beslissing *in casu* nam en ondertekende, heeft plaatsgevonden en dat hij evenmin kennis heeft van een schrijven zoals bedoeld in artikel 6, § 2, tweede lid van het ministerieel besluit van 18 maart 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen door P.D. Tevens bevat deze beslissing een handtekening en de vermelding “*administratief assistent*”.

Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt inderdaad delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009. Artikel 6, § 2 van het voormeld ministerieel besluit bepaalt dat de delegaties van bevoegdheid bedoeld in artikel 6, § 1 ook kunnen worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent. In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie – 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid worden bedoeld met naam en toenaam aanduidt, *quod in casu*. In de nota met opmerkingen wordt verwezen naar het stuk “*Akte van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken tot aanstelling van sommige personeelsleden als gemachtigden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*” van 26 maart 2009, in bijlage toegevoegd. Uit voormeld stuk blijkt dat administratief assistent P.D. door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst een functie van attaché uitoefenen, krachtens de artikelen 6, § 1 en 13, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009.

De Raad dient dan ook te besluiten dat mevrouw P. D., administratief assistent, bevoegd is om de bestreden beslissing te treffen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van dit middel betoogt verzoeker als volgt:

“*TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel*”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

§ 1. *In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling, over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de*

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op ;

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [' waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken];

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde , van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk'

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet,, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, -wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dierst op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in dé uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het langdurig verblijf van verzoeker in België, welk op zich niet wordt betwist of weerlegd, onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris staat het (grotendeels) illegaal karakter van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied er aldus aan in de weg dat de lange duur van zijn verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen..

Nochtans kan nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt nochtans deze stelling door de gemachtigde van de Staatssecretaris gehanteerd en wel op dwingende wijze.

Zeer duidelijk stelt de bestreden beslissing:

"De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone, omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. " (onderlijning toegevoegd)

Verzoeker wijst erop dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie steeds vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 226.401 dd. 12 februari 2014, waarin de Raad van State overwoog:

"(...) Al gaat niet aan elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt terecht dat dergelijke aanvraag in de regel wordt gedaan door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes zodat het in de aanvankelijk bestreden beslissing gebruikte motief voor alle aanvragen kan worden gebruikt. (...)"

Door in casu de lange verblijfsduur van verzoeker op het Belgisch grondgebied niet te betwisten, doch te oordelen dat deze onmogelijk aanvaard kan worden om de enkele reden dat dit verblijf illegaal was, verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten niet opvolgde en hij dus zelf voor zijn situatie verantwoordelijk zou zijn, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris op dwingende wijze voorwaarden toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt de bestreden beslissing niet correct en afdoende gemotiveerd.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, minstens de materiële motiveringsplicht gezien in het licht van deze wetbepaling.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoeker niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging: ten gronde (R.v.St: nr; 84.658, 13 januari 2000).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens Wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van verblijfsduur of integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoekers verblijf in België, zijn integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ondertussen heeft verzoeker zich in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van' de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken, aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 5de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.4 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een

correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, hekelt verzoeker in een eerste onderdeel van het tweede middel het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin hij aangeeft dat het langdurige verblijf onmogelijk kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, aangezien verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van oordeel is dat het (grotendeels) illegale karakter van zijn verblijf op het Belgische grondgebied eraan in de weg staat dat de lange duur van zijn verblijf als buitengewone omstandigheid in overweging zou kunnen worden genomen. Verzoeker duidt hierbij dat nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag met toepassing van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds legaal diende te verblijven of een bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen opdat zijn aanvraag ontvankelijk zou kunnen zijn, minstens opdat de lange duur van het verblijf in overweging zou kunnen worden genomen als buitengewone omstandigheid. De gemachtigde zou op een dwingende wijze voorwaarden toevoegen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, wordt nergens in de vreemdelingenwet wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen.

Verzoeker geeft in zijn betoog een beperkte lezing van het betreffende motief uit de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers niet zonder meer dat het langdurige verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Verzoeker gaat voorbij aan het slot van dit motief waar de gemachtigde concludeert: de bewering dat verzoeker alhier langdurig zou verblijven kan “dus” onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De stelling van de gemachtigde vormt dan ook zijn besluit van het betreffende motief. In dit motief zet de gemachtigde eveneens uitvoerig uiteen welke procedures verzoeker reeds heeft doorlopen en welke beslissingen hij reeds heeft ontvangen, waaronder de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien leest de Raad in de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 29 september 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker zijn langdurig verblijf in België verbindt met de elementen van integratie waar hij aangeeft: *“De aanvraag bevat tal van stukken die aantonen dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en geïntegreerd is in België. Verzoeker heeft in het verleden Nederlandse lessen gevolgd en is de Nederlandse taal machtig”*.

De gemachtigde heeft ook omtrent de elementen van integratie in de bestreden beslissing aangegeven waarom hij oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in de mate dat hij voorhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich zou hebben beperkt tot een algemene “dwingende” stelling dat het langdurig verblijf onmogelijk als een buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden.

De bestreden beslissing werd niet louter en alleen gesteund op het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft maar op een samenhang van elementen die allen tezamen gelezen verweerder doen besluiten dat het langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheid vormt. Verweerder hield rekening met de eigen houding van verzoeker, net zoals alle andere individuele omstandigheden van het dossier, binnen zijn discretionaire bevoegdheid.

In het tweede onderdeel van het tweede middel gaat verzoeker verder in op de elementen van integratie en meent hij, onder de verwijzing naar rechtspraak, dat door deze niet te aanvaarden het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt miskend.

In de bestreden beslissing staat te lezen dat de elementen van integratie, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris de concrete elementen opsomt, niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. In het arrest van de Raad van State waarnaar eveneens in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). In deze rechtspraak komen dan ook zowel de lange duur van het verblijf in België als de integratie aan bod. Verzoeker toont niet

aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. De rechtspraak is overigens recenter dan de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst. Waar verzoeker meent dat de door hem aangevoerde elementen principieel niet zouden zijn aanvaard, kan hij dan ook niet worden gevolgd. Verzoeker voert een algemeen betoog waarin hij in wezen aangeeft het niet eens te zijn. De Raad stelt echter niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken.

Waar verzoeker verder aangeeft dat hij amper nog enig contact heeft met zijn thuisland, gaat hij ditmaal voorbij aan het motief waarin de gemachtigde van de staatssecretaris stelt:

“Betrokkene verklaart dat hij geen familie meer zou hebben met haar land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene (geen) vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.”

Verzoeker weerlegt ook niet dat een bewijs ter zake niet werd voorgelegd. Hij slaagt er dan ook niet in om het motief aan het wankelen te brengen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn in België opgebouwde banden, zijn duurzame lokale verankering, zijn sociale bindingen en belangen, zet hij niet *in concreto* uiteen waaruit deze zouden bestaan, laat staan dat hij deze staft. Zoals hoger aangehaald, werd in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de elementen van integratie. Eveneens aan volgende motieven gaat verzoeker voorbij:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maan enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont onvoldoende aan het zijn/haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Betrokkene verklaard dat hij Iman is in de moskee gelegen in de (...) 2140 Borgerhout, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom een tijdelijke terugkeer een weerslag zou hebben op het feit dat hij Imans is.”

Waar verzoeker in zijn derde onderdeel van het middel het motief omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) leest als zou de gemachtigde ‘*buitengewone omstandigheden*’ gelijk stellen met ‘*een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel*’ waardoor het gehanteerde criterium van buitengewone omstandigheden uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou worden miskend, trekt hij de motieven van de bestreden beslissing opnieuw bij de haren. Zoals uitdrukkelijk uit het motief blijkt, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM vast dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst “*enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betekent) wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt*”. Een miskenning van het begrip ‘*buitengewone omstandigheden*’ blijkt dan ook niet.

Verzoeker geeft nog aan dat hij overigens nog nooit in aanraking is geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of iemand op enigerlei wijze last zou hebben bezorgd, maar toont niet aan dit als buitengewone omstandigheid te hebben aangevoerd. Dit kan overigens van iedereen worden verwacht. Waar hij voorhoudt te zijn gedoogd, gaat verzoeker dan weer voorbij aan de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoeker opnieuw verwijst in zijn verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker toont met zijn betoog, waarin hij

voorhoudt dat op basis van de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn en meermaals meent dat het begrip "*buitengewone omstandigheden*" wordt miskend, niet aan dat de motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Hij geeft doorheen zijn verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoeker slaagt er dan ook niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen of het geheel van de argumenten die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten uit de aanvraag de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN